

vedkommende skrivelser af 21. juni og 12. december 1945 (aktstykker nr. 42 og 126), udsendte indenrigsministeriet 2 bekendtgørelser, henholdsvis nr. 315 af 5. juli 1945 om betaling for tysk benyttelse af fast ejendom og nr. 604 af 21. december s. å. om erstatning for skader på beslaglagt fast ejendom. Til dækning af erstatningskravene blev der stillet et samlet beløb på indtil 70 mill. kr. til rådighed, og det blev overladt til udvalget for indkvarteringserstatning og vurderingsnævnet at foretage den nærmere gennemgang af de enkelte erstatningskrav og at anvise erstatningsbeløbene. Disse er i øvrigt anvist indenrigsministeriet på de årlige finanslove, siden 1957-58 på konto § 13 XI. 1. 2. Indtil udgangen af finansåret 1957-58 har udgiften i alt andraget 41 563 079 kr., heri også indbefattet lejebetalinger og skadeserstatninger i forbindelse med beslaglæggelser efter krigen foretaget af den danske stat og dennes allierede i medfør af midlertidig lov nr. 307 af 29. juni 1945 om tillæg til indkvarteringsloven.

Indkvarteringserstatningsudvalgets og vurderingsnævnets virksomhed er, som det vil være det ærede finansudvalg bekendt, i det væsentlige afsluttet for flere år siden. Alligevel har man ikke villet foretage en formelig ophævelse af disse organer, der ikke belaster statskassen med driftsudgifter ud over diæter o. lign., idet man ikke har kunnet udelukke, at der fra tid til anden kunne opstå enkelte erstatningskrav, der ikke lod sig afvise. Udvalget og vurderingsnævnet har da også i indeværende finansår behandlet nogle få sager, der vil medføre udbetaling af erstatninger til et samlet beløb af ca. 250 000 kr., men hermed skulle også, efter hvad der foreligger oplyst for indenrigsministeriet, udvalgets og nævnets virksomhed være endeligt afsluttet.

Den omtalte erstatningsordning vedrørte alene tab påført private, det være sig enkeltpersoner eller selskaber, medens tab forvoldt på beslaglagt fast ejendom tilhørende det offentlige, herunder folkekirken og kommunerne, ikke omfattedes af erstatningspligten. Denne begrænsning har vist sig at være mindre rimelig begrundet for folkekirkens ejendommers vedkommende, og kirkeministeriet har derfor henstillet til indenrigsministeriet at søge udvirket, at den fornævnte erstatningsordning vedrørende private tab udvides til også at omfatte tab og skader, som under krigen er påført folkekirkens præstegårde og præstegårdsjorder, idet ministeriet har henvist til, at tabene i mangfoldige tilfælde har medført en varig forringelse af vedkommende menigheds økonomi. I mangel af likvid kapital har menighedsrådene set sig henvist til at optage lån til dækning af istandsættelsesudgifterne og har herved fået udgifter til forrentning og tilbagebetaling, der ofte er særdeles tyngende på menighedens budget, så meget mere som mulighederne for at forøge kirkens indtægter er stærkt begrænsede.

Indenrigsministeriet kan i det hele tiltræde kirkeministeriets argumentation og skal yderligere fremhæve, at man ved imødekommelsen af det ansøgte blot opnår at ligestille folkekirkens ejendomme med andre trossamfunds tilsvarende ejendomme, idet disse som privat ejendom er anset for omfattet af den fornævnte erstatningsordning. Efter de foreliggende oplysninger foreligger der ansøgninger om erstatning for tab på folkekirkens præstegårde og præstegårdsjorder til et samlet beløb af ca. 215 000 kr., fortrinsvis omhandlende bygningsskader, i et mindre omfang tillige indtægtstab. Hertil bør efter indenrigsministeriets opfattelse lægges et passende rentetillæg, hvor det godtgøres, at vedkommende menighedsråd har haft udgift til rentebetaling. Det samlede erstatningsbeløb skønnes herved at ville andrage 350 000 kr. Behandlingen af de enkelte erstatningskrav foreslås i øvrigt henlagt til indenrigsministeriet efter forhandling med kirkeministeriet.

Indenrigsministeriet skal herefter henstille til det ærede finansudvalg at godkende, at de på finanslovens konto § 13 XI. 1. 2. anførte erstatningsbeløb foruden til dækning af private tab også anvendes til dækning af folkekirkens tab.

Samtidig har indenrigsministeriet ønsket et andet offentligt erstatningskrav, der også stammer fra besættelsestiden, afgjort. Det drejer sig om den Københavns kommune tilhørende skole ved Nyboder, som i 1942 blev rekvireret af den danske stat og overladt den tyske besættelsesmagt til indkvartering. Ved denne handling kom